

Велика сжбота. Слънцето отдавна бѣ се прибрало на почивка и нощѣта обвиваше Балкана.

Тая нощъ самъ Али остана да пази пленника. Той седна на единъ камъкъ до входа на пещерята и се загледа далече въ тъмната долина. Тукъ-тамѣ се виждаха слаби мъждеющи свѣтлинки. Това бѣха селата на Тракия.

Какво мислѣше жестокиятъ еничеринъ? Дали замисляше нови кръвожадни планове? Или правѣше смѣтка на досегашнитѣ си жертви? Колко души бѣ погубилъ? Колко безчестни богатства бѣ натрупалъ?

Екъ отъ камбана леко долитна отъ далечината. Али Хасанъ сви вежди и стисна юмруци, но замълча.

Малко следъ това, тихо и плавно, като изъ подъ земята се разнесоха мелодични звуци. . . „Христосъ възкресе изъ мертвихъ. . .“, пѣше дяконътъ.

Когато чу камбаната, той се свѣсти. Спомни си, че сега е великата нощъ — нощѣта на Възкресението. Отслабналъ и изнемошѣлъ, той обърна погледа си къмъ небето и пожела, макаръ и тукъ да отпразднува тая света нощъ — да отдаде Богу слава.

При първитѣ думи на пѣсенята, Али стана нервно, хвана се за ножа си и тръгна да влѣзе въ пещерята. Но!... въ тоя моментъ се случи нѣщо странно. . . Краката му отслабнаха, ржцетѣ му се отпуснаха и той седна наново на камъка.

Вдигна очи въ далечината и ето предъ очитѣ му се вдигна крайчеца на една тежка завеса. . .

Видѣ една малка хубава кжщичка обрасла въ китна зеленина; една млада жена, запретнала ржкави шеташе нѣщо, а самиятъ той... едно малко детенце, триеше една

вощеница съ малкитѣ си ржчички. Бѣ сжщо така Великденъ. Приготовляваха се да вървятъ на църква. Тогава камбанитѣ сжщо така бяха. Какво стана после? . . . Той не помнѣше. Въ паметѣта му проблѣсна само още една бърза картина...

Селото гори! . . . Деца пицятъ!... Турци. . . народъ. . . кръвъ. . . Единъ турчинъ заби дългъ ножъ въ гърдитѣ на оная млада жена, която го силно пригрѣщаше — него Али. Следъ това нѣкой го грабна. . . и всичко изчезна! . . .

Нѣщо се сви въ гърдитѣ му. Едно свѣтло кълбо се завъртѣ предъ очитѣ му. Ушитѣ му забучаха.

А пѣсенята продължаваше да се носи тихо и таинствено: „ . . . животъ даровавъ! . . .“

Еничерътъ стана бързо. Влѣзе въ пещерята. Извади ножа си! . . . разрѣза вървитѣ, които стѣгаха ржцетѣ на дякона, повдигна го, взе го подъ ржка и го поведе надолу по пжтеката.

Тѣ мълчаха изъ цѣлия пжтъ. Когато приближиха селото, Али свали чалмата, сетрето и еминитѣ си и босъ и гологлавъ продължи да води дякона. Наближиха църквата. Тя бѣ пълна. Тѣ бавно прекрачиха прага. Никой не ги забеляза. . . .

Само мигъ следъ това камбанитѣ забиха и докато попъ Сава да издигне гласа си, единъ мощенъ, но тжженъ гласъ отекна въ дъното на малката църква: . . . „Христосъ възкресе изъ мертвихъ...“ Това бѣ и пѣсенъ и плачъ... Пѣше Али Хасанъ...

„Сей день, егоже сотвори Господъ, возрадуемся и возвеселимся в'онъ“ . . . — добавяха псалтитѣ и радостниятъ народъ.

Камбанитѣ весело биеха, а Спасителътъ благо се усмихваше отъ разпятието.

Свещ. К.